

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van den Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visser. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onverwachte Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragoner van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmans. — 459. De Heldin van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461 De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Twee maal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooler. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wettoren.

Een Cow-Boy in de Gevangenis

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN COW-BOY IN DE GEVANGENIS

I.

Octaaf Vermeersch en zijn vrouw Klara zaten in de keuken van hun hoeve, die eenzaam op de groote Amerikaansche vlakke stond. Tien jaar geleden waren ze uit Oost-Vlaanderen naar Amerika overgekomen, en ze hadden hard gewerkt, eerst bij een Engelschen landbouwer, dan op hun eigen boerderij. Ze waren gelukkig geweest in hun zaken. Maar nu zaten ze met verdrietig gezicht.

Twee dochters, Emilie en Celina, lagen al meer dan een uur te bed. Vader en moeder wachtten op hun zeventienjarigen zoon Bernard.

Hij was kort na den middag te paard naar de naburige stad gereden, maar hij had reeds om vijf uur kunnen terug zijn. En nu wees de klok al bij elfen.

— Hij heeft Rob Linson ontmoet en zit met

dien gemeenen kerel te drinken, beweerde Vermeersch. Ha, ik zal Bernard morgen eens zoo afranselen, dat hij alle lust verleert nog met dien nietwaard om te gaan.

— O, Linson brengt Bernards hoofd op holl kloeg moeder. Maar ik kan toch niet gelooven, dat onze jongen heel den nacht weg blijft... Hij weet, hoe ongerust we zouden zijn.

— Daar geeft hij nog al wat om! Hij doet ons voortdurend verdriet aan. Ik blijf niet langer op... ik ben moe gewerkt.

— Ga slapen!

— En gij?

— Ik wacht nog...

— Tot morgen?

— Neen, neen, straks komt Bernard thuis. Hij is wel eens meer laat geweest, maar nooit een heelen nacht uitgebleven.

— Ge hebt toch ook uw rust zoo noodig! Ge zijt bezig van den ochtend tot den avond...

— Ik kan geen oog toedoen vóór Bernard thuis is!

— Hoe komt die rakker aan zulke wilde streken?

Brommend ging vader naar zijn slaapkamer. En moeder zuchtte. Ja, hoe kwam Bernard aan die ruwe streken?

Haar man was vroeger te zwak geweest. Toen

dacht hij alleen aan zijn werk, en, als moeder overleelijke karaktertrekken van hun zoon sprak, zei Vermeersch meestal: «Toe, toe, dat groeit er wel uit. We kunnen hem hier op de prairie niet opkweken als een suikerkindje. Jongens moeten durf en moed hebben».

Bernard zocht toen al het gezelschap van ruwe cow-boys, die door de geheele streek trokken, vee en paarden opdreven naar de markten, maar ook gaarne sterken drank dronken.

Bernard leerde van hen grove woorden en vloeken, babbelde over allerlei avonturen, verwaarloosde zijn werk en liet zijn boeken liggen. En vader had toen geen tijd, om den jongen eens goed na te gaan. Nu speet het hem.

— O, morgen zal ik nog eens ernstig met Bernard spreken, zei vrouw Vermeersch.

Ze vreesde vooral Rob Linson, een Amerikaan, die over een paar jaar uit Chicago naar de prairie was gekomen, en zich zelf den koning der cow-boys noemde. Vermeersch had eenige zaken met hem gedaan en vond Linson toen een knappen handelsman. De jonge kerel kon boeiend vertellen van zijn jachtpartijen in de bosschen en de bergen van het Westen. En dan luisterde Bernard gaarne toe. Hij was altijd blijde, als Linson op de hoeve kwam overnachten.

Maar in de stad hadden kennissen vader Vermeersch voor den «koning der cow-boys» gewaar-

schuwd. Linson was niet eerlijk, dobbelde en dronk veel. Een vechthaan was hij ook. Toen verbood Vermeersch Linson nog op de hoeve te komen. Bernard, die geen kwaad van zijn vriend wilde gelooven, noemde dit onrechtvaardig. Enkele keeren ontmoette hij Rob Linson in het geheim. Zijn vader merkte dit en had er zijn zoon voor bestraft. Moeder zag, dat Bernard toen kopte en verbitterd was.

En waar bleef haar jongen nu? 't Werd middernacht, één uur... en nog geen Bernard. Vader kwam in de keuken. Hij had ook niet kunnen slapen.

— Ga naar bed, zei hij. De deugniet blijft immers weg. Maar morgen zal ik eens met hem afrekenen.

— O, waar kan Bernard nu zitten! Misschien heeft hij een ongeluk gekregen, jammerde moeder.

— Wel neen! Ik kan u en de meisjes hier niet alleen laten; anders reed ik naar de stad... en dan zou ik hem wel ergens uit een herberg halen! Het is een schande.

— Ga, Octaaf! Ik ben niet bang...

Even nog aarzelde Vermeersch.

— Toe, doe het! drong zijn vrouw aan. Misschien is Bernard wel van zijn paard gevallen en ligt hij ergens op den weg.

— Neen, neen. Betty zou dan alleen naar hier gelooopen zijn. Het is een verstandig dier...

— Ge kunt nooit weten... O, ik voel me zoo angstig!

— Welnu, ik zal rijden. O, wat die kerel ons allemaal aandoet!

Vermeersch kleeedde zich warm aan, want het was al koud in October en vooral 's nachts. Ook stak hij een lantaarn aan. Hij zadelde Bles, het paard, waarop hij gewoonlijk reed.

Vrouw Vermeersch stond op den drempel.

— Grendel goed de deur, zei haar man. En doe niet open, als iemand anders dan ik, klopt. Roep de meisjes op.

— God beware u... en Bernard, sprak de moeder met een snik.

Vermeersch vertrok en zijn vrouw keerde naar binnen terug. Ze grendelde de deur, want er waren wel eens nachtelijke zwervers, soms eerlijke reizigers, maar ook andere.

— Ik laat Celina en Emilie slapen, zei de moeder. Ze moeten zoo hard werken. En ze kunnen mijn angst toch niet wegnemen...

Ze legde zich wat te bed, want haar lendenen deden pijn van vermoedheid.

De klok tikte voort, sloeg een, twee uur. Moeder sloot geen oog. Ze schreide stil en lag te luisteren.

Haar man kon Bernard gevonden hebben en vrij spoedig terugkeeren. Het was twee uur rijden naar de stad.

Vijf uur... nog niets. Vrouw Vermeersch stond op. Met eenige verlichting begroette ze den nieuwen dag. Het was of het opkomende licht toch wat moed gaf.

Moeder begreep nu, dat haar man doorgereden was naar de stad. Bernard kon er vlug opgespoord worden, want het was geen groote plaats.

Welk een schande, als vader zijn jongen uit een herberg moest halen! Baas Vermeersch en zijn vrouw werden ginder zeer geacht. Maar meer nog dan aan de opspraak van de menschen, dacht moeder aan haar zoon zelf. Zou Bernard lichaam en ziel verdueren in den drank?

Zoo vroeg ze zich angstig af, terwijl ze het fornuis aanmaakte.

Och, dadelijk was er allerlei werk te doen, maar telkens liep ze buiten de deur en keek den weg naar de stad op, eigenlijk een breed wagenspoor. Het bleef er stil en verlaten. De naaste bureu woonden wel een half uur gaans verder.

Moeder wekte Emilie en Celina, die twintig en negentien jaar oud waren.

— Bernard is nog niet thuis, zei vrouw Vermeersch. Vader is naar de stad om hem te zoeken.

Haar dochters schrokken en waren toen zeer verontwaardigd en tevens ongerust. Er lag als een druk op het huis. Aan het ontbijt werd bijna niet gesproken. Dan moest ieder aan het werk: op een hoeve kan men niet stilzitten. Emilie en Celina

gingen de koeien melken. Moeder ruimde de tafel op.

Eindelijk zag vrouw Vermeersch haar man in de verte aankomen.

— Alleen! zei ze, weer ontsteld. O, waar mag Bernard dan zijn?

Het leek of haar hart van spanning zou breken. De meisjes kwamen terug met emmers melk.

Vader brengt Bernard niet mee, zei Celina, die den ruiter ook al bemerkte had.

— Neen! O, wat is er gebeurd? kreunde moeder.

Vermeersch reed snel, en spoedig was hij op de hoeve.

— En Bernard! kreet moeder.

— Zooals ik gedacht had! De deugniet was gisteravond bij Rob Linson.

— Maar waar is hij nu?

— Weg met dien cow-boy!

— Waarheen dan?

— Dat weet ik niet.

Moeder barstte in tranen uit.

— Ha, het is een slechte zoon, die zijn moeder doet schreien, sprak Vermeersch. Ik kwam tegen drie uur in de stad, en reed recht naar de Roode Leeuw, de herberg, waar zulk volkje als Linson meestal verblijft. Het was er donker en stil. Ik klopte den waard op. Hij beweerde, dat hij Linson en Bernard niet gezien had, maar ik geloofde hem

niet. We kregen woorden en de kerel sloeg de deur vóór mijn neus toe. Zoo kon ik toch niet weg gaan. Eerst dacht ik er over, de politie ter hulp te roepen, maar ik schaamde me daarvoor. Ik reed naar onzen vriend Daan, en moest hem natuurlijk ook uit zijn bed halen. Het was toen vier uur. Daan raadde me aan, te wachten tot het zes uur was. Dan zou hij om inlichtingen gaan bij een man, die knecht is in de Roode Leeuw. De baas zelf zou toch niets verklappen. Nu, om kort te vertellen, van den knecht hoorden we, dat Rob Linson en Bernard laat hadden zitten drinken. En de laffe cow-boy kon onzen jongen overhalen met hem weg te rijden... waarheen, dat wist de knecht niet. Maar Linson en Bernard zijn om elf uur nog vertrokken. Het is me nu duidelijk, dat de jongen ons ontvlucht is.

— Neen, Octaaf, dat zou Bernard niet doen!

— Hij heeft het immers al dikwijls gezegd, dat hij ook cow-boy wilde worden. Hij gelooft al de leugens van Linson.

— Maar hij zal terugkomen!

— Wanneer en hoe? Die gemeene kamaraad sleept hem in allerlei avonturen.

— Zijt ge niet naar de politie geweest?

— Wat kan de politie doen?

— Bernard opsporen, en hem bij ons terug brengen.

— En heel de stad aan het babbelen brengen over ons?

— Dat is erg, maar het geluk van Bernard staat op het spel. Wat geef ik dan om het gepraat van de menschen...

— Hoor eens, Bernard wil nu zijn eigen weg volgen! Hij kan dan eens met den kop tegen den muur loopen. Wat hij van ons niet leeren wil, moet hij op een andere manier leeren...

— Maar Octaaf... Linson zal hem mee sleuren op den kwaden weg. O, ze zijn nog niet ver... De politie zal ze vinden.

Koppig en nijdig leidde Vermeersch zijn paard naar den stal. Maar zijn vrouw gaf den strijd niet op. Het geluk van haar zoon ging boven alles. Ze sprak nog met haar man.

En na een half uur kreeg ze toch haar zin: de vader reed terug naar de stad om de hulp der politie in te roepen. De waard van de Roode Leeuw moest op het bureel komen, en bekende nu ook, dat Bernard lang met Linson in zijn herberg had gezeten.

— En gij joegt dien knaap niet naar huis! zei de sheriff, zooveel als kommissaris.

— Hij is toch geen kind meer...

— Het is een schande van u! riep Vermeersch verontwaardigd uit. Bernard is zeventien jaar, dus nog een kind bijna. Als gij maar geld kunt opstrijken, is u alles goed! En mij maaktet ge wijs,

dat ge mijn zoon en Linson niet hadt gezien.

— Dat weet ik niet meer. Toen ge me uit mijn bed gehaald hadt, sliep ik nog half, en wist ik niet wat ik zei... Als uw jongen niet in de herberg mag komen, moet ge hem thuis houden. Het staat niet op het voorhoofd van mijn klanten geschreven: hoe oud ze zijn.

— Vertel nu maar eens gauw, waar Linson met Bernard heen is? hernam de kommissaris.

— Daar weet ik niets van. Ze zaten in een hoek te fluisteren, en het zou van mij erg onbeschoft zijn, de klanten te vragen, wat ze met elkaar bespreken. Dat gaat mij niet aan.

De herbergier wilde of kon geen nadere inlichtingen geven.

— We zullen doen, wat we kunnen, zei de politieoverste tot Vermeersch. Maar Linson en uw jongen zijn waarschijnlijk al ver van hier.

Bedroefd keerde de landbouwer naar huis terug. Hij kon weinig hoop geven aan zijn vrouw.

— Ga naar de bureu, vraag ze om met u mee te zoeken! drong moeder aan. Rijd naar Darton, Wincker, en ze noemde nog andere steden op.

Vermeersch begon nu ook te weenen.

— O, ik voel zooveel angst als gij! zei hij. Ik zal overal zoeken, en misschien blijf ik wel drie, vier dagen weg.

— Een week zoo noodig! Laat Bernard niet in de macht van Linson!

— Ik vraag aan den zoon van farmer Benson om tijdens mijn afwezigheid hier te blijven.

Vermeersch at iets, terwijl Celina en Emilie voor hem levensmiddelen inpakten. Dan omhelsde hij zijn vrouw.

— Bid voor Bernard, sprak hij diep ontroerd. Laten we toch hoop houden.

— Ja... O, God bringe hem terug!

Vermeersch reed heen. Een uur later kwam een flinke jonkman van vijf en twintig jaar op de hoeve. Het was Francis Benson, die op een naburige hoeve woonde.

— Wat heb ik nu toch gehoord? zei hij. Linson heeft Bernard mee gelokt!

— O, het is vreeselijk! kloeg vrouw Vermeersch.

— Laat ons hopen, dat zijn vader hem vindt! Onze knecht Dick is met hem mee, en ik blijf hier, tot Vermeersch terug is. Thuis zijn ze met volk genoeg.

— O, het is braaf van u, Francis.

— Kom, kom, we moeten elkaar helpen! Bernard was veel te gek met dien Rob Linson, een nietwaard, eigenlijk een dief...

— Hij heeft Bernard het hoofd op hol gejaagd.

— O, ja... Linson vertelt altijd avonturen en liegt er op los. En de jonge gasten luisteren daar met twee ooren naar, en willen den koning der cow-boys nadoen. Een schoone koning! Maar ik

begrijp niet, hoe de fielt zoo'n knaap op sleep-touw wil nemen, die hem toch moet hinderen.

Twee dagen later begreep men op de hoeve wel wat Rob Linson in zijn schild voerde. Drie maal per week kwam de postbode voorbij. Hij bracht nu dagbladen en twee brieven.

— Dit adres is het schrift van Bernard, zei Emilie opgewonden.

— O, lees gauw! drong moeder aan.

Bernard schreef:

Geliefde Ouders,

Ik weet, dat ik u verdriet aan doe, maar ik kan niet anders. Ik wil gaarne cow-boy worden en handel drijven in vee en paarden. Vader laat het me niet toe. Ik zal toonen, dat ik er veel geld mee kan verdienen en dan zal vader tevreden zijn. Rob Linson wil mij den stiel leeren. Ik zal u regelmatig nieuws zenden... Het spijt me, dat ik zoo geheim moet handelen, maar nu heb ik de kans, om een voornaam handelaar te worden. Ik ben toch geen kind meer en mag mijn eigen zin volgen.

Moeder, gij moet niet ongerust zijn en niet weenen. Alles komt in orde.

Met de beste groeten van

uw geliefden zoon,
BERNARD.

— Staat er geen adres bij? vroeg moeder.

— Neen. De postzegel is afgestempeld te Darton.

— Daar zijn ze doorgetrokken, maar natuurlijk niet gebleven, zei Francis.

— Open den tweeden brief ook eens, hernam moeder gejaagd.

Die brief was van Rob Linson zelf. Emilie las hem voor. Vrouw Vermeersch verstond ook Engelsch.

Baas Vermeersch,

Gij hebt mij, den koning van de cow-boys, van uw hoeve gejaagd en in de stad en elders veel kwaad van mij gesproken. Dat vergeet en vergeef ik niet. Ik neem wraak over beledigingen mij aangedaan. Ha, ik ben te slecht, om in uw huis te zitten en uw zoon mag niet met me omgaan.

Bernard schrijft u een vriendelijken brief. Ik heb hem gedicteerd. Maar hij weet niet, wat er op dit papier staat.

Ik heb uw jongen meegenomen op mijn tochten. Ik zal hem leeren spreken als ik, en hem ook leeren drinken. Zoo straf ik u. Bernard is gek op me, en zal alles doen, wat ik zeg. Ge zult van hem hooren, wacht maar! Ik wil hem opvoeden.

Gegroet.

ROB LINSON.

— O, dat is verschrikkelijk! jammerde vrouw Vermeersch. Die Linson wil Bernard bederven. Het is een duivelsch plan. En mijn jongen beseft het niet.

— Wat een schurk! Hij is nog veel slechter dan we wisten, sprak Francis. Een verwaande geweldenaar. Mijnheer is beleedigd, omdat eerlijke menschen hem schuwen, den zwendelaar, den drinker, den dief!

— En Bernard vertrouwt op hem en is in zijn macht! kloeg moeder.

Ook de meisjes waren zeer ontsteld en bedroefd. Mocht vader Bernard toch kunnen opsporen en terug brengen.

Vermeersch bleef wel een week weg. Moedeloos keerde hij terug: hij had Bernard niet kunnen ontdekken. Hij schrok ook erg van Linsons brief en bracht dezen naar de politie, die andere sheriffs in de streek verwittigde.

Maar men kreeg geen verder nieuws van den vluchteling. Linson en Bernard schenen heel ver weg.

II.

In een herberg dicht bij een Amerikaansche stad, zaten Rob Linson, Bernard Vermeersch en eenige van hun kennissen. Er werd veel gedronken. Bernard ledigde ook menig glas. Zijn geest

was reeds beneveld. Toch dacht de jongen aan huis, en hij voelde spijt over zijn vlucht.

Twee maanden was hij nu weg, ver van de hoeve. Hij had Linson vergezeld van stad tot stad. Hij moest vee en paarden drijven, maar van den eigenlijken handel had hij nog niets geleerd.

Als Linson met kooplieden onderhandelde, riep hij er Bernard niet bij. Van prijzen en winsten wist deze niets: hij deed het werk van een gewonnen knecht.

— Weldra licht ik u van alles in... ge moet eerst vlug met de dieren kunnen omgaan, zei Linson soms.

Bernard kon sterk naar huis verlangen, en hij was al vast besloten er terug te keeren, zoodra ze in de buurt kwamen.

Maar Linson bleef voortdurend in een heel ander gewest van het uitgestrekte land.

Hij zette Bernard aan te drinken, en de lichtzinnige knaap wilde zich groot houden tegenover zijn meester en diens vrienden. Hij dronk mee en zwetste ook. Maar in zijn bed schreide hij wel eens, en het berouwde hem, dat hij Linson vergezeld had.

't Was nu tien uur en de vrienden gingen heen.

— Kom, we vertrekken ook, zei de koning van de cow-boys. Ik moet nog ergens buiten de stad zijn. 't Is niet ver en we gaan te voet.

Over het doel van dien tocht sprak hij niet.

Ze stapten weldra door de duisternis. Soms werd Bernard duizelig; hij voelde zich onpasselijk door den drank, maar durfde dit niet aan zijn meester te zeggen.

Na een half uur kwamen ze bij een eenzaam landhuis, dat men zijn witten muur tegen de duisternis afstak.

Bernard herinnerde zich, dat ze hier de vorige week op een morgen ook geweest waren. Linson wilde er paarden koopen, maar kon geen zaken doen. Hij had de woning nauwkeurig bekeken, tot een knecht hen ruw verjoeg.

Wat kwam Linson er nu doen?

— Geen woord spreken, fluisterde hij. Straks zal ik u alles uitleggen.

Ze slopen door een laan en Bernard kreeg vreemde gedachten. Ze kwamen aan den achterkant van het huis, dat in de diepste rust scheen.

Vlug sneed Linson een ruit uit naast een deur. Hij was er in een paar oogenblikken mee klaar.

— Bernard, ik zal u opheffen, kruip door de opening en doe dan de deur open. Ge zult wel grendels vinden of een sleutel op het slot, zei hij.

— O, ik durf niet! fluisterde de knaap.

— Niet durven? Doe, wat ik zeg!

— Neen... neen...

— Pas op! Ge zijt in mijn dienst en ge moet me gehoorzamen.

— Ge wilt stelen.

— De kerel, die hier woont, heeft me bedrogen, en ik kom mijn recht halen. Ge helpt me, en dat is uw plicht. Ik ben te dik, om me door die opening te wringen. En nu niet meer aarzelen, of ik sla u dood.

Bernard zag, hoe Linsons oogen fonkelden als vuur; hij werd erg bang en liet zich omhoog steken en klom door de opening. Hij geraakte zoo binnen en bevend tastte hij, om de grendels te vinden. Dit gelukte en Bernard schoof ze weg. Hij kon nu de deur openen.

— Flink gedaan, zei Linson zacht, terwijl hij binnen trad. Ge moet straks het een en ander helpen dragen. Houd u kloek!

— O, laat ons toch weggaan! smeekte Bernard.

Hij zag plots in den geest zijn vader en moeder, Emilie en Celina, het eerlijk gezin, dat hij ontvlucht was.

Linson kneep hem in de armen.

— Gehoorzamen, siste hij, of ik sla u neer. Niet flauw doen.

Hij stak een lantaarn aan. Ze stonden hier in een keuken. Linson opende een binnendeur en duwde den bevenden Bernard in een gang, tot bij een trap.

— Blijf hier! fluisterde de cow-boy. Ik ben dadelijk terug.

Hij sloop vlug naar boven. Bernard zag nog, dat hij een pistool in de hand had. Ontsteld leunde de

knaap tegen den muur. Allerlei stemmen schenen door zijn hoofd te gonsen; zijn ooren tuitten... O, wat moest er nu gebeuren?

Plots hoorde Bernard een schreeuw, dan een schot... Deuren werden geopend. Linson kwam van de trap gerend.

— Kom mee... Alles is mislukt! riep hij, nu zelf erg verschrikt, uit.

Hij greep Bernard bij den arm. Haastige stappen en verwarde stemmen klonken achter hen.

— Rapper, of ze pakken ons! snauwde Linson tot Bernard.

In de keuken werden ze achterhaald door twee mannen. Bernard kreeg een klap met een dikken stok en viel bezwijmd neer.

Toen hij tot bewustzijn kwam, lag hij op stroo in een stal. En politiemannen stonden rond hem. Verdwaasd keek Bernard op. Wat was er nu? O, ja, dat witte huis... een diefstal... Linson lag naast hem, reeds met boeien aan armen en voeten.

Bernard richtte zich op.

— Ik wist niet, dat Linson wilde stelen, zei hij. Hij lokte me mee.

— Leugenaar! Ge zoudt u vrij willen praten, maar dat lukt niet! snauwde de cow-boy.

Bernard moest nu vertellen, wat er gebeurd was. Hij deed het naar waarheid, doch de politie-overste geloofde hem maar half.

— We zullen alles in de stad nader onderzoeken, zei hij.

Nu moest Bernard toch toonen, hoe hij in de keuken geraakt was en waar hij de wacht had gehouden.

— Als ge niet mee wildet doen, kondt ge weg-geloopt zijn, merkte de overste op.

— Ik durfde niet, voor Linson.

Bernard schrok nog meer, toen hij hoorde, dat zijn vriend den heer van het huis met een schot gedood had. Er werd dus een vreeselijke misdaad gepleegd en hij was er in gemoeid. Weer dacht hij aan zijn ouders en zijn zusters. O, als ze dat hoorden! En hij zelf kreeg nu boeien aan de handen en moest met Linson op een kar, die naar de stad reed. Daar werd hij weer scherp ondervraagd. Linson had al eenigen tijd het plan in het witte huis te stelen. Onder voorwendsel paarden te willen koopen, bespiedde hij het. Bij het inbreken had de rijke heer, die daar met een paar knechten woonde, zeker gerucht gehoord. Toen Linson boven kwam, zag hij plots den heer voor zich, die blijkbaar reeds zijn knechten gewaarschuwd had. De gewetenlooze cow-boy schoot, maar vluchtte, toen voor de bedienden, die de twee inbrekers toch overmeesterden. Toen Bernard bewusteloos lag, bood Linson hevigen weerstand en hij had nog een der mannen ernstig gewond. Bernard

was bezwijmd en merkte niet, hoe men om een dokter en om politie reed.

Nu zat hij duizelig, versuft en somber in de gevangenis .

III.

Aandachtig las baas Vermeersch de dagbladen, hopend en tegelijk vrezend, eenig spoor van Bernard te vinden. Op een morgen verbleekte hij. Eindelijk nieuws van den verloren zoon! Maar welk nieuws! Bevend overliep de arme vader het bericht. « Inbraak in een eenzaam huis. De heer gedood. De daders gevat: zekere Linson en Bernard Vermeersch. Die Rob Linson noemde zich den koning der cow-boys, maar met een eerlijken cow-boy had hij niets te maken. Hij was een zwendelaar, een vagebond, een bedrieger ,en een dronkaard. En Bernard Vermeersch, een knaap nog, was zijn ouderlijke hoeve ontvlucht om Linson te volgen. Die Bernard trachtte zich nu wel als een bedrogene voor te stellen, maar wetens en willens had hij het gezelschap van den schurk verkozen. En bij de inbraak hield hij de wacht. »

Dit alles las de verschrikte vader, tot er als een floers vóór zijn oogen kwam. Hij begon te weenen.

— Wat is er? vroeg zijn vrouw.

— Bernard...

— Staat er iets van hem in de gazet? O, laat zien!

— Neen, neen... ik zal het u vertellen.

Vermeersch wilde haar het vreeselijk nieuws op voorzichtige wijze mededeelen, maar daarvoor was het nu te laat. Gejaagd nam zijn vrouw het dagblad op. Ze zag het bericht... las het... en toen zakte ze bewusteloos op den vloer. Het was voor de moeder te ontzettend geweest, zoo iets te moeten vernemen van haar kind!

Vermeersch riep zijn dochters, die in den stal waren. In enkele woorden deelde hij mee, dat Bernard in de gevangenis zat. Samen hielpen ze moeder te bed. Ze kwam spoedig bij en jammerde over haar zoon.

— Octaaf, rijd naar die stad, leg alles aan de heeren van het gerecht uit, sprak ze. Vertel het hun, hoe Bernard door Linson verleid is geworden. Neem den brief van Linson mee. Hij ligt nog in de kas.

Een uur later vertrok Vermeersch. Francis Benson kwam weer naar de hoeve. Het was voor den bedroefden vader een zware tocht. In den nacht kwam hij in de vreemde stad aan. Hij klopte den waard van een herberg op en stalde er zijn paard. Zelf wilde hij geen rust nemen. Hij vroeg, waar de gevangenis was. Hij belde er aan. De portier deed na eenigen tijd open. Vermeersch zei, wie hij was.

— Morgen terug keeren! klonk het, en de poort werd gesloten.

Wanhopig bleef Vermeersch daar staan. Binnen zat zijn zoon en hij mocht er niet bij! Hij kon niet heen gaan... Hij weende, jammerde, bonsde weer op de deur. Nogmaals verscheen de portier. Hij was nu nijdig.

— Laat me bij mijn kind! smeekte de vader.

— Dat mag ik niet doen... Keer morgenochtend terug.

— Veertien uur heb ik te paard gereden...

— Ik ben niet in staat u nu te helpen. Ik moet het reglement gehoorzamen. Wees verstandig... neem rust en keer tegen negen uur terug.

Bedroefd ging Vermeersch naar de herberg. Hij wankelde van vermoeidheid. Toch kon hij niet slapen. Reeds vóór negen uur stond hij weer aan de gevangenis. Een kwartier later ontving de bestuurder hem. Aandachtig luisterde hij naar het verhaal van den vader. Toen leidde hij Vermeersch naar een cel. Hier zat Bernard... Onstuihmig sprong hij op.

— Vergiffenis, vader! riep hij uit.

Vermeersch greep Bernard in zijn armen.

— Ongelukkige jongen! snikte hij. O, moet ik u hier vinden!

Maar hij was niet toornig. Medelijden vervulde hem. Hij liet Bernard alles vertellen. Schreiend beledde de knaap zijn schuld. O, hij had nu op zijn

knieën naar het ouderlijke huis willen terug krui-
pen! Maar de vader moest hem achter laten. Bernard zou met Linson voor de rechtbank verschijnen. Vermeersch kon met den rechter spreker, en hij deelde hem mee, hoe Linson uit lage wraak zijn jongen verleid had om hem te volgen. De rechter behield den brief, dien Linson aan Vermeersch geschreven had.

— Voor uw zoon zijn er veel verzachtende omstandigheden, sprak hij.

Vermeersch reed naar huis terug. Moeder weende veel, toen ze alles hoorde, maar ze behield hoop en bad voor haar jongen.

IV.

Rob Linson was ter dood veroordeeld en Bernard Vermeersch tot twee jaar gevangenisstraf. Ze verbleven in denzelfden kerker in de hoofdplaats van het gewest, maar ver van elkaar gescheiden. Linson vertoefde in de afdeeling der ter dood veroordeelden. Hij was altijd alleen met een bewaker en mocht geen andere gevangenen ontmoeten.

Bernard daarentegen volgde de lessen op de school en arbeidde in den hof of in een werkplaats, waar hij leerde timmeren.

Zijn ouders hadden hem een bezoek gebracht. Het was een aangrijpende ontmoeting geweest.

De jongen beloofde, dat hij geneel veranderd en met innig berouw naar huis zou terugkeeren.

In Amerika wordt een doods vonnis pas na maanden voltrokken. De veroordeelde heeft alle kans om zijn geval te laten herzien. Zoo wachtte Linson in hoop en vrees zijn lot af.

Bernard kon over een scheidsmuur de sombere gebouwen van de ter dood veroordeelden zien. Hij keek er wel eens naar en huiverde dan... Ook hij had daar kunnen zitten... Hij was de vriend van een schurk geweest.

Maar nu deed hij zijn best. De bestuurder en de toezichters waren zeer tevreden over hem.

Op een avond most Bernard in het bureel van den directeur komen.

— Morgen sterft Linson, zei deze.

Bernard kreeg als een schok.

— Zijn verzoek om genade is verworpen, vervolgde de bestuurder. Hij is al jaren een bedrieger en dief. Het is ook uitgekomen, dat hij in een gevecht een anderen cow-boy heeft gedood. Dus morgenochtend wordt hij terecht gesteld. Hij zou u nog eens willen spreken. Stemt gij daarin toe?

Bernard was bleek geworden. Hij zag er vreeselijk tegen op Linson te ontmoeten. Maar het was het verlangen van een man, die nog slechts één nacht te leven had.

— Ja, antwoordde Bernard zacht.

— Ga dan mee.

De jongen volgde den directeur. O, wat was het akelig stil in het somber gebouw, waar nog eenige ter dood veroordeelden zaten! De bestuurder wees naar een deur.

— In die kamer staat de electriche stoel, zei hij stil. O, jongen, de gebeden van uw brave moeder hebben u van den slechten weg gered.

Bernard kreeg de tranen in de oogen. Hij trad dan in een cel. Linson zat er met boeien aan de voeten. Hij leek veel verouderd en de oogen lagen diep in het bleeke gezicht.

— Bernard, hoe goed, dat ge gekomen zijt, sprak hij. Ik moet u om vergiffenis vragen... ik sleurde u mee in het kwaad... O, gij zult hier buiten geraken. Drink dan nooit. Wil ook aan uw ouders zeggen, dat ik diep berouw heb en boetvaardig sterf. Ik was vroeg wees en verdoolde in slecht gezelschap. Gij hebt een eerlijken vader, een brave moeder... luister naar hen! Ge begint een nieuw leven. Laat er niets in u overblijven van het slechte, dat ik u geleerd heb. En, Bernard, bid vanavond voor mij.

— Ja, dat wil ik doen! snikte de knaap, erg aangedaan.

Meer kon hij niet zeggen; hij drukte Linson de hand en schreiend ging hij dan heen. Toen hij in zijn cel zat, bad hij voor den veroordeelde. Hij sliep dien nacht bijna niet. 's Morgens was hij zeer zenuwachtig. Toen hij opstond, wist hij, wat er

nu aan den overkant van den scheidsmuur gebeurde. Linson werd naar dat kamertje gebracht waar een zetel stond. Men bond hem in den zetel bij de armen en voeten vast en plaatste een electrischen draad op zijn hoofd, en een anderen aan een der beenen. En de beul gaf stroom. Na een paar seconden was Linson door de electriciteit gedood. Er zouden slechts enkele menschen bij zijn...

Bernard zweeg over Linson tot de andere gevangenen. Hij kon niet eten... O, hij had eens die straf moeten oploopen! Vader, moeder, Emilie, Celina...

Plots luidde er een klok.

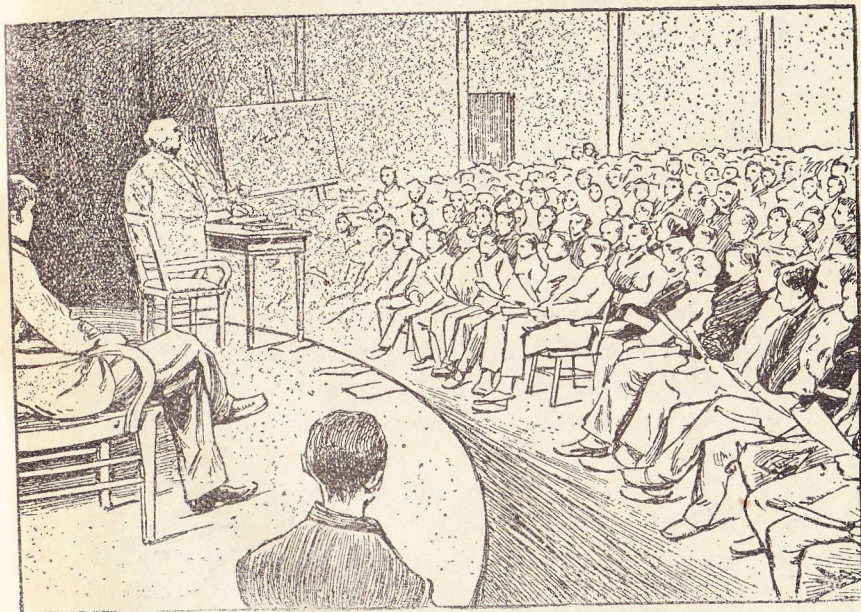
— Een der veroordeelden is terecht gesteld, zei een gevangene.

Ieder was stil. Bernard veegde zijn tranen af. Wat later moesten allen naar den arbeid. De bestuurder kwam door de poort van den scheidsmuur. Hij ging naar Bernard toe.

— Kom mee, zei hij. 't Is beter, dat ge een paar uur in uw cel blijft. Ge kunt nu niet werken. Linson is boetvaardig gestorven.

Nooit zou Bernard deze uren, die hij in zijn cel doorbracht, vergeten.

De gevangenen, die onderwijs ontvingen, waren vereenigd in de groote zaal. Een inspecteur wilde een les bijwonen en zat in een zetel.

Een der meesters ondervroeg de gevangenen over taal, rekenkunde, geschiedenis en aardrijkskunde.

Bernard gaf vlotte antwoorden en de inspecteur merkte dit op.

Na de les sprak hij met den bestuurder over Bernard en deze werd in het bureel geroepen.

— Mijn vriend, ik hoor uitstekende berichten over u, zei de opziener. Ik ben er blij om. Ik weet, dat gij in slecht gezelschap geraakt zijt, maar nu inziet, hoe verkeerd het was uw brave ouders te verlaten. Ge moet hier nog een jaar verblijven, maar indien ge nu vroeger mocht heengaan, zoudt ge dan nooit ons vertrouwen in u beschamen?

Bernard hief het hoofd op. De vrijheid straalde hem eensklaps tegen. O, naar huis mogen terug keeren! Zijn oogen glansden.

— Mijnheer, ik zou aan vader en moeder willen toonen, dat ik geheel veranderd ben, zei hij.

— En op de hoeve werken?

— Hard werken en eerlijk zijn. God hoort me. Dat zei Bernard uit het volle van zijn hart.

— Welnu, ik zal mijn best voor u doen, beloofde de inspecteur. Ik ben overtuigd, dat gij de genade waardig zult zijn...

Nu werden het dagen van spanning voor Bernard! Hij kon haast niet gelooven, dat men hem een jaar gevangenisstraf zou kwijt schelden! Een jaar! De dagen duurden hier zoo lang.

Twee weken later werd Bernard uit de school in het bureel van den bestuurder geroepen. Eensklaps zag hij zijn vader. En met een juichkreet viel hij hem in de armen. Hij begreep, dat hij weg mocht.

— Uw vader komt u halen, zei de directeur. De overheid heeft u het overige van uw straftijd kwijt gescholden. Een oppasser zal u uw eigen kleeren teruggeven. Ge moogt dadelijk vertrekken.

Bernard weende van vreugde. Vermeersch was ook diep ontroerd.

— Jongen, ik heb Betty meegeleid; gij kunt er op rijden, zei hij. En moeder en de zusters verlangden zoo naar u.

Een kwartier later had Bernard zijn uniform voor zijn gewoon costuum verwisseld en afscheid genomen van de bewakers, onderwijzers en aalmoezenier en dokter. Ook mocht hij enkele medegevangenen groeten.

— Schrijf mij van tijd tot tijd eens, zei de bestuurder. Ik blijf groot belang in u stellen.

Bernard dankte hem voor de goede behandeling en voor zijn begenadiging, want hij begreep wel, dat vooral de directeur die bewerkt had.

Ontroerd zag hij Betty terug. Het paard stak zijn kop vooruit. Het was destijds moeten mede vluchten met zijn jongen meester. Na de veroordeeling had Vermeersch het terug gekregen. Het verstandig dier scheen nu verheugd.

Vermeersch en zijn zoon konden niet in één dag de hoeve bereiken, maar tegen den avond van den volgenden waren ze er. Moeder had dikwijls den weg afgekeken, tot het duister werd. Nu

hoorde ze de ruiters. Ze strekte reeds de armen uit, eer Bernard binnen trad. En hoe vast omhelsde ze daarna haar kind, dat ze als teruggekregen had uit groote gevaren!

Het was een ontroerende thuiskomst. Emilie en Celina hadden ook veel geleden. Ze durfden uit schaamte bijna niet meer naar de stad. Nu toonden ze geen wrok.

— O, vader en moeder, ik zal u bewijzen, dat ik een goede zoon wil zijn, betuigde Bernard.

Hij had veel te vertellen en allen waren stil, toen hij over zijn laatste ontmoeting met Linson sprak.

Hoe heerlijk en veilig lag Bernard toen in het eigen bed! Weer thuis? Nu kende hij het groote geluk van het rustig, eerlijk en vroom gezinsleven, nu waardeerde hij zijn brave ouders.

Bernard voelde zich verlegen, toen hij voor het eerst geburen ontmoette. Maar deze betoonden zich hartelijk en allen wilden over het verleden zwijgen. Ze namen Bernard weer als een vriend aan.

Vrouw Vermeersch dankte God voor de verhooring van haar gebed. Ze had haar kind teruggekregen, niet meer als een ontevreden, oproerigen, lichtzinnigen knaap, maar als een ernstig mensch.

**

Bernard hield woord. Hij werkte vlijtig. 's Avonds las of studeerde hij. Ook was er dikwijls iets te timmeren.

Als hij naar de stad reed, meed hij de herberg. Hij wilde geen druppel alcohol meer proeven.

Nu en dan schreef hij een brief aan den directeur der gevangenis.

De verloren zoon was boetvaardig teruggekeerd, en hij werd als vaders rechterhand. Moeder voelde zich weer gelukkig.

Later trouwde Bernard en werd hij een der flinkste landbouwers van de streek.

EINDE.